

ČSBS - ČSOL - SOKOL Kladno a Den s T.G.M. v Lánech

Děkujeme všem, kteří se v sobotu 5. března 2016 zúčastnili pietní vzpomínky na prezidenta T. G. Masaryka v Lánech. Již potřetí jsme využili účasti na akci **Den s T.G.M.**, kterou organizuje Muzeum T. G. Masaryka v Lánech u příležitosti výročí narození prezidenta Masaryka. Krátce po 11. hodině dopolední, dorazil k místnímu hřbitovu v Lánech autobus společnosti Lamer s.r.o., který jsme vypravili z Kladna. Mnozí dorazili po vlastní ose svým soukromým vozidlem. Pietního aktu spojeného s položením věnců na hrob prezidenta Masaryka a také u jezdecké sochy T.G.M. před Muzeum T. G. Masaryka v Lánech se zúčastnilo na šest desítek členů ČSBS, ČSOL a Sokolské župy Budečské z Kladna, dále pak řada rodinných příslušníků a zná-

mých, kteří využili pozvání k této vzpomínce. Za všechny bych jmenoval naše nejstarší členy z kladenské organizace ses. Miloslavu Kalibovou (93), ses. Věru Lomičkovou (94) a br. Ing. Františka Kyncla (86), ze slánské organizace pak br. Marina Cavicchioliho (88). U hrobu T.G.M. jsme na závěr pietního aktu všichni zazpívali státní hymnu Kde domov můj. Mnozí z přítomných ocenili, že si připomínáme prezidenta Masaryka právě u příležitosti akce Dne s T.G.M. a nikoliv za účasti politické reprezentace v rámci oficiálního aktu 7. března v den výročí narození.

Ještě jednou velké poděkování všem přítomným!

*Text: P. Hroník,
foto: M. Šnajdrová*

Uvnitř tohoto vydání:

T.G.M. - LÁNY	1-5
VERNISÁŽ J. BUXBAUMA PAMATUJI!	6
NÁVŠTĚVA U BRATRA SCHMIEDA	7
JAK KRÁSNÁ JE NAŠE VLAST ČESKÁ	8
BRATR TELVÁK OSLAVIL 80. NAROZENINY	9
VZPOMÍNKY - ČÁST DRUHÁ	10-11
JUBILANTI	12

DEN S T.G.M. - LÁNY

Ze Slaného přijeli vzpomenu na prezidenta Masaryka br. Ing. František Kyncl (ZO Kladno) a br. Marino Cavichioli (ZO Slaný).

Z Kladna a Lidic dorazily členky ZO Kladno ses. Věra Lomičková a ses. Miloslava Kalibová.

Připomenutí prvního prezidenta Československé republiky u příležitosti 166. výročí narození se konalo 5. března 2016 v Lánech. Po pietním aktu u hrobu T.G.M. následovala prohlídka Muzea T. G. Masaryka. Samozřejmě jsme také využili možnosti ochutnat oblíbená jídla T. G. Masaryka a jeho rodiny. Nejvíce příznivců získaly jako v loňském roce halušky, zájem byl také o švestkové knedlíky, poctivou bramboračku či houbovou omáčku, která byla letos v nabídce poprvé.

Vybudovat muzeum věnované T. G. Masarykovi si přáli lánští občané již krátce po jeho smrti. Teprve po roce 1989 vznikla nadace pro vybudování muzea a slavnostně otevřeno bylo 7. března 2003. V současné době přináší nahlédnutí do soukromého života T. G. Masaryka a jeho rodiny. V prvním patře jsou vystaveny jejich osobní předměty a návštěvníci se dozvědí další zajímavosti např. jak vypadal Masarykův všední den. Expozice také přibližuje období 1. světové války, československé legie a vznik Československé republiky. Druhé patro je věnováno období první republiky, velkému zájmu se těšila četnická stanice. A právě ukázka četnické stanice v loňském roce mi připomněla vyprávění mého strýce, českého četníka, který absolvoval četnickou školu v Kladně těsně před vypuknutím války v roce

1937 – 1938. Slavnostní přísahu složili tito četníci v březnu 1938 v Lánech, u jeho hrobu. Naplánovala jsem předání členských průkazů ČsOL našim novým členům u jezdecké sochy. Při předávání členských průkazů přišel k jezdecké soše také hejtman Středočeského kraje Miloš Petera a ministr a senátor Jiří Dienstbier. Požádala jsem je, aby společně s našimi válečnými veterány jim pográtulovali. Ochotně souhlasili, takže předání bylo opravdu slavnostní. Naši váleční veteráni byli rádi, že se opět mohli pozdravit s panem hejtmanem. Sešli se s ním v loňském roce 20. listopadu na setkání veteránů Středočeského kraje, ocenil jejich statečnost v boji a předal jim šek na 190 tisíc korun – příspěvek na zdravotní výdaje.

Ve 13 hodin proběhl další pietní akt u jezdecké sochy T. G. M. Věncem položili zástupci ČsOL a ČSBS Kladno, za vládu ČR ministr a senátor Jiří Dienstbier a hejtman Středočeského kraje Miloš Petera. Dvě oblíbené písně T. G. Masaryka zazpívali členové souboru Chorus Lanum a přidali se mnozí z účastníků. Všechny přítomné uvítala ředitelka Muzea T. G. M. Magdalena Elznicová Mikesková. S krátkými projevy vystoupil Jiří Dienstbier, který vyzdvihl přístup T. G. Masaryka k osobě Hilsnera, zdůraznil jeho smysl pro spravedlnost. Hejtman Středočeského kraje svůj projev uvedl slovy: „Tento den nám připomíná jednoho z největších velikanů českých dějin.“ Staros-

ZÚČASTNILI JSME SE...

ta Lán Karel Sklenička poděkoval za hojnou účast a vyjádřil přesvědčení, že se najdou peníze na zakoupení pozemku pro budovu Pamětní síně Alice Masarykové. Tato pamětní síň přibližuje život a práci zakladatelky Československého červeného kříže a historii Českého červeného kříže. Současná výstava se koná u příležitosti 50. výročí úmrtí Alice G. Masarykové (výstavu je možné si prohlédnout do 26. 5. 2016).

Příjemným zpestřením tohoto dne byla nejen vůně oblíbených jídel, ale také oblečení dam v prvorepublikovém duchu. Nechyběly elegantní klobouky či háčkované rukavičky. Pocit bezpečí zajišťovaly dobové uniformy četníků a vojáků z Klubu vojenské historie Doksy u Kladna. Respekt budil těžký kulomet vzor 37, který byl vyroben v brněnské zbrojovce. Pušky vzor 24 obdivovali dospělí i děti. Nechyběla plynová maska a psací stroj, který byl nezbytným vybavením každé četnické stanice.

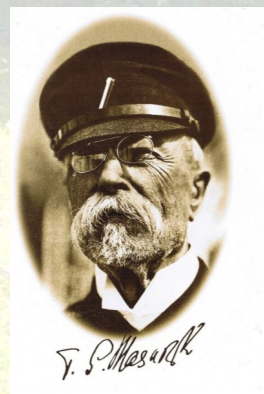
Lány navštívilo přes 900 občanů všech věkových kategorií, přišli se poklonit památce prezidenta Osvoboditele a zakladatele Československa, prohlédnout si muzeum,

stálé expozice i výstavu o proměnách lánského zámku. Výstava má název Od vladyckého sídla po prezidentskou rezidenci. Na závěr jsme se zapsali do pamětní knihy a poděkovali všem pracovníkům lánského muzea za dobře připravenou akci. T. G. Masaryk řekl: „... státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily. Sám jsem si toho byl vždycky vědom. Budu se na Vás dívat, jak to vedete.“ Jestli se díval letos 5. března, myslím, že mohl být spokojený.

*Text: E. Armeanová,
foto: Vl. Carvan ml., P. Hroník
(převzato z FB stránek
ČsOL, redakčně kráceno)*

*Před jezdeckou sochou
T.G.M. převzali z rukou
předsedkyně ČsOL Kladno
ses. Armeanové členské prů-
kazy ČsOL br. Jan Telvák a
ses. Jarmila Barešová .*

LETEM SVĚTEM Z LÁN 7. BŘEZNA 2016

Z Kladna dorazily také zástupci Sokolské župy Budečské, ses. Alena Kottová, vzdělávatelka TJ Sokol Kladno společně se svou maminkou Alenou, která patří k Věrné gardě župy!

U jezdecké sochy T.G.M. položili věnec za ČSBS a ČsOL Kladno br. Ing. František Kyncl (ZO Kladno), br. Marino Cavicchioli (ZO Slaný) v čele s předsedkyní OV ses. Havlíkovou a předsedkyní ČsOL ses. Armeanovou.

LETEM SVĚTEM Z LÁN 7. BŘEZNA 2016

K hrobu T.G.M. položili věnec mj. také br. Vladimír Carvan (ZO Kladno) a předsedkyně Konfederace politických vězňů ČR MUDr. Naděžda Kavalířová

Za Sokolskou župu Budečskou položil věnec župní starosta br. Miroslav David.

VERNISÁŽ VÝSTAVY J. BUXBAUMA PO STOPÁCH HRDINŮ

v plynových komorách koncentračního tábora Auschwitz - Birkenau zavražděno během jediné noci 3 792 nevinných mužů, žen a dětí. Následně 10. a 12. července téhož roku bylo v průběhu dvou nocí stejným způsobem zavražděno 6 500 mužů, žen a dětí.

U příležitosti vernisáže fotografií Jindřicha Buxbauma se Radek Hejret zmínil o Pochodu po stopách

hrdinů, vzpomínky na útěk dvou vězňů z "Tábora smrti" Rudolfa Vrby a Alfreda Wetzlera. V letošním roce se uskuteční již třetí ročník tohoto pochodu. Zahájen bude v Auschwitz - Birkenau dne 8. srpna a zakončen dne 13. srpna v Žilině.

Více o pochodu na webu <http://www.vrbawetzler.eu/>

V neděli 6. března 2016 jsme se zúčastnili celonárodní akce Pamatuj! spojené s vernisáží fotografické výstavy Po stopách hrdinů od Jindřicha Buxbauma. Akci zorganizoval Husův sbor Církve československé husitské v Kladně v prostorech bývalé synagogy. Členové sboru v úvodu zazpívali čtyři

židovské písně Šma Jisrael, Hatikva, Avinu Malkenu a Sim, sim, sim šalom. Poté se slova ujal pan Radek Hejret, který pohovořil o KT v Auschwitz Birkenau a zejména o části tábora označované jako BIIb. Připomněl 72. výročí na hromadné vraždy ze dne 8. března 1944, kdy bylo

Radek Hejret hovořil o hromadné vraždě z 8. na 9. března 1944

Členové Husova sboru zapívali celkem čtyři židovské písně.

BRATR SCHMIED VYPRÁVĚL NOVÉMU PŘEDSEDOVI ZO SLANÝ

Milí bratři, milé sestry,
rád bych se s vámi všemi
podělil o krásný a dojemný
příběh našeho bratra p. Jiří-
ho Schmieda.

Poslední únorovou neděli
jsme se já, coby stávající
předseda na Slánsku, spo-
lečně se sestrou Havlůjo-
vou a sestrou Knotkovou,
vydali do Knovíze, navští-
vit našeho bratra. Ihned po
příjezdu se nám dostalo
vřelého přivítání a nad šál-
kem lahodné kávy, jsme si
báječně popovídali a vy-
slechli si příběh, který na-
psal sám život panu
Schmiedovi.

Vše se odehrálo za 2. Svě-
tové války, kdy bylo p.
Schmiedovi 17 let. Byl vy-
studovaným elektrotechni-
kem a jeho práce byla také
jeho koníčkem. Pomáhal
sousedům a známým
s opravami drobných elek-
trospotřebičů. Bohužel on i
jeho otec byli udáni a ná-
sledně odsouzeni za mon-
táž jedné cívky, která
umožňovala poslech cizího
rozhlasu. Jeho otec dostal
4,5 roku vězení na Pankrá-
ci. On sám, co by nezletilý,
byl transportován do Malé
pevnosti v Terezíně. Na
konci války, kdy se bratr
Schmied dočkal vytoužené
svobody a byl propuštěn
z Terezínské pevnosti, ho
zasáhla další rána osudu.
Lékaři mu diagnostikovali,
v té době, nevléčitelnou

tuberkulózu a dávali mu pár
let života. I přes operaci se
dle lékařů měl dožít maxi-
málně 25 let. On se však své-
mu osudu postavil tváří
v tvář, nevzdal se, bojoval, a
jestli mu to zdraví dovolí,
oslaví letos v červnu krásné
90. narozeniny.

Dovolte mi, abych touto ces-
tou poděkoval bratru
Schmiedovi za příjemně strá-
vené odpoledne a popřál mu
pevné zdraví!

A na závěr bych chtěl apelo-
vat na Vás, vážení synové,
dcery či vnoučata našich vá-
lečných hrdinů nejen ze
Slánska, ale ze všech koutů
naší krásné české země. Ne-
dovolte, aby těžké osudy a
životní příběhy našich bratrů
a sester došly v zapomnění.
Staňte se i vy členy naší or-
ganizace ČSBS.

*Text: D. Makara, předseda
ZO Slaný*

JAK KRÁSNÁ JE NAŠE VLAST ČESKÁ

Není to tak dávno (pro dnešní mládež jsou to „dřevní“ doby), co jsme čerpali znalosti převážně ze všemožných knížek. A ty nebyly nikdy levné. Do historie nás zaváděl třeba Václav Beneš Třebízský (ano, jedná se o tu nedalekou Třebíz), ale hlavně Jirásek. My jsme měli doma snad všechny jeho prózy. Avšak čas běžel, bylo několikrát stěhování a některé knížky prostě zmizely. Ze čtyř dílů známého díla „U nás“ jsou dnes první, druhý a pak až čtvrtý díl. Ale za války bylo dílo ještě kompletní. A právě za války jsme tak rádi četli literaturu vyprávějící o minulosti českého národa. Můj tatínek pracoval na železnici a tak jsme převážně cestovali vlakem. Vzpomínám si na jednu dovolenou, kdy jsme šli po jižní hranici Protektorátu a tatínek mi ukazoval Vimperk a šumavská pohoří s připomínkou, že i to bylo naše Československo. Jiný rok jsme dojeli do České Skalice, byli v muzeu Boženy Němcové, prošli Ratibořicemi, Babiččiným údolím a došli do Hronova s Jiráskovým muzeem. Víte, jak jsem se již těšil domů, že si přečtu některý z románů, jehož děj se váže k tomu právě proslému kraji? Válka pak skončila. Skončila pro nás vítězně, hranice Protektorátu zmizely a my se opět volně pohybovali po celé Československé

republice. Po několika, ale opravdu hodně letech, to už jsem byl motorizovaný, jsem do té krásné končiny zajel opět. Chtěl jsem vidět místa, kde Čeští bratři odolávali tak dlouho a tak velkému tlaku vrchnosti, která jim chtěla vzít náboženství jejich předků a je poněmčít. Machov, Machovská Lhota, nebo Vysoká Srbská, jsou jména obcí, jejichž obyvatelé po generace odolávali tlaku vrchnosti, aby opustili náboženství jejich předků. A já jsem tam přijížděl jednoho nedělního a podzimního, chladného rána. Pomalu projíždím Machovem. Chtěl bych se někoho zeptat. Proti mně jde mladík ve věku pod 18 let, a věkem odpovídající dívka. Ptám se na evangelickou faru v Machově. Odpovědi jsou překvapené oči a slova: „Tady u nás? Zde? Kdepak, tady nic takového není.“ Děkuji, popojíždím pomalu dál. Nikde nikdo. Sjíždím obcí. Najdu někoho? Ujel jsem několik set metrů. Proti mně někdo jde. Nepochybuji o něm. Má dlouhou, velkou koženou zástěru, na hlavě staženou placatou čepicí a na očích kulatoučké kovové brýle. Švec. Zastavuji a ptám se. „Ale to víte, že jo. Na každém domě, kde byli evangelíci, je přes komín jakýsi kamenný kříž s klesajícími ohnutými rameny. A evangelická fara má uprostřed kříže ještě kalich. Pojďte za mnou, já tam zrovna jdu.“ Nabízím mu svezení „nestojí to za řeč, je to tady hned za rohem“. A jsme před velkým stavením z objemných klád. Na komíně je onen symbolický kříž. Jenom z kalicha zbyla pouze základna a několik centimetrů nožky. Zbytek již dříve podlehl věkům a počasí. Vstupujeme a můj vůdce mne představuje majiteli. Byl to ředitel jedné z okolních textilek v důchodu. Vítá mne a přes rameno říká: „Maminko, udělej nám kávu.“

Omlouvám se, ale marně. Káva je na stole. Za chvíli nejenom káva. „Víte“, začíná vyprávění pan ředitel, „než jsem šel do důchodu, koupili jsme tuhle chalupu. Postupně jsme vyklízeli její vnitřek, myli, utírali a vše přizpůsobovali dnešní zvýšené hygienické náročnosti. Až jednou na půdě jsme zahlédli pod trámem hluboko zastrčený a silně zaprášený balík v kdysi bílém plátně. Vytáhli jsme jej, zhruba zbavili té největší vrstvy prachu a rozbalili. Byly tam knihy. Před námi (a v té chvíli přede mnou) ležela Bible králická, Kancionál, Proroctví slepého mládence a (teď prosba na vás, dnešní čtenáře, abyste mi prominuli, léta i věk zanechávají stopy a já si na ten čtvrtý název nemohu a nemohu vzpomenout)“. Já jsem jejich tehdejší rozpoložení plně chápal, já jsem je prožíval v té chvíli také. Vždyť přede mnou ležely knihy spojené nejen s dějinami našeho národa, ale i s bojem tohoto lidu proti útlaču. Přemýšlel jsem, zda si je mohu vzít do ruky. Pan ředitel se na mne díval a pak to sám dovolil. Bibli králickou i Kancionál jsem si s úctou prohlížel, ale Proroctví jsem cítil nejvíce. A hlavou mi běžely úvahy. Co kdybych nabídl velkou zálohu a na podnikovém xeroxu knihu okopíroval. No jo, ale xerox je zrovna rozbitý a v opravě. K zápůjčce a kopírování nedošlo, dodnes toho lituji. V Proroctví je vyličení konce světa. A dnes opět mi běží mráz po zádech, jak věrně to odpovídá explozi a následné zkáze po výbuchu atomové bomby. U pana ředitele jsem zůstal ještě něco přes hodinu a pak se rozloučil a pomalu odjížděl. Podzimní slunce svítilo a já znovu zjišťoval, jak krásná je naše vlast, jak krásný je život v ní. A stále stojí zato pro ni něco udělat.

Text: J. Bárta, foto P. Hroník

BRATR JAN TELVÁK OSLAVIL 80. NAROZENINY

V roce 1987 vstoupil do Českého svazu protifašistických bojovníků (naš předcházející název) br. Jan Telvák a my máme radost, že jsme společně s ním mohli oslavit jeho 80. narozeniny v restauraci Gome. Společně s br. Petrem Hroníkem, ses. Irenou Knotkovou a partnerkou oslavence, ses. Jarmilou Barešovou jsme si popovídali nejenom o událostech, od kterých uplynulo dlouhých 70 let, ale rovněž o veselejších momentech jejich společného života, jako bylo například seznámení. Smích střídal smutek a zase naopak. Život není pouze červená knihovna a tak jsme se zaposlouchali do vzpomínek ma-

lého dítěte na dobu nejhorší, válečnou. Bratr Telvák se narodil na Slovensku do smíšené rodiny. Konkrétní vzpomínky má zejména na internační tábor v Dubnici nad Váhom. Maminka byla Židovka a tak byl za války její osud na Slovensku zpečetěn - otec se však rozhodl s manželku setrvat, byť věděl, že bude postižen stávajícím režimem s celou rodinou (dva synové). Rodina tudíž zůstala pohromadě. Br. Telvák vzpomíná na svou maminku jako na velmi výjimečnou, pracovitou ženu, která mu rovněž zachránila jako malému dítěti život svými kontakty v táboře a šikovností, kterou vyre-

klamovávala z transportu do vyhlazovacích táborů svou rodinu. Po válce se rodina (naštěstí všichni přežili) usadila v Praze, kde maminka působila v Holešovicích na jatkách a otec působil jako muzikant (houslista). Br. Telvák i přes nelehký začátek svého života zůstal pozitivně naladěným mužem a s úsměvem vzpomíná i na těžkou práci v dolech, kde působil 23 let.

Jménem OV ČSBS Kladno Ti přejeme hlavně pevné zdraví a spokojenost!

VZPOMÍNKY - ČÁST DRUHÁ

V další stati připomenu některé naše členy, kteří za naši svobodu a vítězství nad fašismem bojovali se zbraní v ruce, a to buď jako vojáci Rudé armády, či 1. čs. arm. sboru, vytvořeného generálem Ludvíkem Svobodou, nebo příslušníci partyzánských jednotek, účastníci národního povstání v r. 1945.

Vladimír ČERNÝ, ročník 1922, narozen na Podkarpatské Rusi v Zubovštině. Od listopadu 1943 se zúčastnil bojů nejprve v Rudé armádě, u Tarnopolu byl raněn, po vyléčení byl začleněn do 1. čs. arm. Sboru a s ním prošel Karpatско-Dukelskou operací a dalšími boji na slovenském a českém území až do konečného vítězství v r. 1945. V ČSR po válce již zůstal, pracoval u ČSD jako vlakvedoucí. Zemřel v květnu 2014 ve věku 92 let.

Josef KMEŤ, ročník 1926, narozen na Slovensku, obec Belá, okres Martin, vyučen truhlářem. Jako příslušník partyzánské skupiny „Jegorov“ v listopadu 1944 byl

zatčen a až do konce války vězněn v káznici v Mühlbergu. Zemřel v srpnu 2011 ve věku 85 let.

Gejza MATĚ, ročník 1925, též narozen na Slovensku v Křižanech, okr. Michalovce. V necelých 20 letech se zařadil v lednu 1945 do 1. čs. arm. sboru, 3. brigády, 6. praporu, 1. roty. Došel s nimi vítězně až do Prahy. Zemřel v listopadu 2011 ve věku 84 let.

Jiří PLAKOŠ, ročník 1920, narozen na Podkarpatské Rusi, Turja Polana, rovněž voják 1. čs. arm. sboru, přes Kyjev, Dukelský průsmyk došel se svými spolubojovníky také až do Prahy. Zemřel v říjnu 2010, vypraven mu byl vojenský pohřeb se salvami.

Vlasta VACÍKOVÁ, ročník 1921, narozena v Hlubokém, okres Žďár n. Sázavou. Zde se stala spojkou partyzánské skupiny Ministra Jana Husi od prosince 1944 do konce války. Zemřela v listopadu 2013 ve věku 92 let.

Další naši zesnulí členové, na které chci vzpomenout byli pronásledováni, mučeni a vězněni v gestapáckých věznicích a káznicích. Také na účastníky národního povstání v r. 1945 a na pozůstalé sirotky.

Zdeněk JANOUT, ročník 1919 a jeho bratr Josef JANOUT, ročník 1921, narození na Kladně ve známé kladenské podnikatelské

rodině (parfumerie, drogerie). Oba bratři byli v roce 1944 zatčeni pro rozšiřování letáků a až do konce války vězněni v koncentračním táboře Buchenwald. Zdeněk byl po mnoho let hospodářem a pokladníkem ZO a OV ČSBS Kladno.

Věroslav KOČKA, ročník 1923, nar. v Čelechovicích. Jako 18letý mladík byl zapojen se svým otcem Jaroslavem Kočkou v ilegální odbojové skupině KSČ. Otec byl vězněn v Mauthausenu, Věroslav po dlouhá léta působil v OV ČSBS Kladno. Spolu se svou manželkou Zdenou, která ho vždy doprovázela, neboť je také členkou ČSBS, přicházeli na naše schůze a setkání. Dá se říct, že tyto příležitosti byly pro ně svátkem. Bratr Kočka nás opustil v červnu 2014. O jeho bratranci **Antonínu ČADKOVI** vyšel článek v prosincovém Zpravodaji u příležitosti jeho úmrtí v listopadu 2015.

Stanislav KSELÍK, ročník 1922, pocházející z Moravy byl pro sabotáže odsouzen a vězněn od října 1943 v rakouském Lanzendorfu. Bohužel v posledních letech jeho života jsme o něm téměř žádné zprávy neměli, protože se přestěhoval ke své dceři do Brna-Ořechov. Zemřel v květnu 2013. Ještě jsem mu před jeho smrtí dokázali zaříditi udělení pamětní medaile ÚV ČSBS.

František KULHÁNEK, ročník 1921 byl vězněn z rasových důvodů, po osvobození internačního tábora v Postoloprdech, kde byl

VZPOMÍNKY - ČÁST DRUHÁ

žalářován, se okamžitě zapojil 5. května 1945 do národního povstání proti německým okupantům. Zemřel v únoru 2011.

JUDr. Ladislav LOMIČKA, ročník 1916, narozen na Plzeňsku v obci Břísko. Byl jedním z 1285 demonstrijících studentů proti okupaci při příležitosti 28. října 1918 – založení ČSR. Demonstrace 17. listopadu 1939 přinesla na místě 9 obětí, 9 studentů zastřelených okupanty. Zatčení studenti byly transportováni do koncentračního tábora Sachsenhausen. Bratr Lomička byl vězněn až do konce ledna 1942. Podle 96letého Dr. Vojmíra Srdečného k loňskému podzimu žilo ještě 7 tehdejších studentů. Dnes je jim od 95 do 99 let. To je z původního počtu půl procenta. Bratr Lomička po válce dostudoval a stal se z něho vynikající právník, který do vysokého věku každého udivoval citacemi právnických textů, jakož i citacemi antických autorů v řečtině a latině. Zemřel v březnu 2014. Letos by mu bylo 100 let.

Eligius MINOL, ročník 1921, rodák z Karviné, důlní technik byl členem předsednictva OV ČSBS Kladno. Jako člen Sokola byl od října 1941 vězněn v Brně-Veveří, pak v Osvětimi. Pamatuji si jej jako elegantního muže, který již přes vysoký věk udržoval vzpřímený postoj – inu Sokol. Zemřel v březnu roku 2010.

Miloň NYDRLE, ročník 1922, nar. v Kladně, student průmyslové školy v Kladně, zatčen v říjnu

1941 a vězněn do ledna 1942 v souvislosti se zabitím nacistického četnického strážmistra Wilhelma Kniesta dvěma studenty této školy. Jednoho z nich se nacistům podařilo o rok později vypátrat, šlo o Františka Petra, byl obviněn ze spoluúčasti na zastřelení Kniesta a popravili jej. Druhý student Jan Smudek nikdy nebyl dopaden. Popsaná událost se stala 8. června 1939, v Kladně bylo vyhlášeno stanné právo. Bratr Nydrle zemřel v říjnu 2009.

Hugo PAVEL (Popper), ročník 1924, bratr spisovatele Ota Pavla byl o února 1943 vězněn z rasových důvodů až do osvobození. Příběhy rodiny Pavlových literárně zpracoval Ota Pavel, jeho knihy určitě znáte. Bratr Pavel zemřel v lednu 2014.

Antonín SLEPIČKA, ročník 1921 v Kladně, vyučen krásnému povolání knihařskému, kterému byl věrný až do odchodu do důchodu. Byl totálně nasazen v Německu, odkud se pokusil utéct, byl však chycen a od prosince 1944 až do konce války vězněn v gestapácké věznici na Pankráci. Bratr Slepíčka byl funkcionářem jako ZO ČSBS Kladno, tak OV ČSBS. Byl jednatel, staral se o evidenci členů a byl předsedou sociálně zdravotní komise. Se svou manželkou Danou, rovněž členkou ČSBS tvořili pěkný pár. Na schůze a různá setkání přišly vždy dobře naladěni ve svátečním oblečení. Uměli kolem sebe šířit přátelskou atmosféru a ra-

dost. V den jeho 90. narozenin 6. října 2011, jsme, naše předsedkyně Gábinka Havlůjová a já, bratra Slepíčku navštívily s blahopřáním a dárky. Zastihly jsme ho v kruhu příbuzných, byl veselý a radoval se z naší návštěvy. Ale – mně řekl, že už nechce na světě být, že chce odejít za svou Danou, která zemřela v březnu 2011. Přání se mu splnilo – zemřel téže noci 7. října 2011.

Mezi naše zesnulé členy nutno počítat i pozůstalé potomky hrdinů odboje, sirotky.

Václav LORBER, ročník 1931, sirotek po svém otci Václavovi, nar. 1898, který byl utýrán na kladenském gestapu v lednu 1943. Nikdy se nepodařilo zjistit, kam byly zashantročeny jeho ostatky. Syn Václav zemřel v červnu 2011.

Jarmila VESELÁ, ročník 1933, byla dcerou Rudolfa Novotného, který zahynul v koncentračním táboře Mauthausen v únoru 1942 jako člen odbojové skupiny, byl politickým vězněm. Je po něm pojmenována ulice v Kročehlavech. Dcera Jarmila zemřela v říjnu 2010.

Byla bych ráda, kdyby se tímto mým povídáním – vzpomínáním seznámili hlavně naši mladí členové, aby poznali své předchůdce začleněné do ČSBS. Jen ještě na úplný závěr podotýkám, že mnozí hrdinové II. odboje jsou ještě mezi námi. Jejich hrdinství a obětí, které přinesli v době naší nesvobody 1938 – 1945 je nutné si vážit, protože bojovali za naše životy a mír, za porážku největšího zla, německého nacismu.

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem ovcsbs.kladno@gmail.com

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS Kladno a Slaný

Adresa
Nám. 17. listopadu 2840
272 01 Kladno
Telefon: 720237044
E-mail: ovcsbs.kladno@gmail.com
Zpravodaj pro vás připravil
předseda ZO ČSBS Kladno,
Petr Hroník

Blahopřejeme našim jubilantům:

BŘEZEN

ZO Kladno
S. Anna ČERNOHORSKÁ (63)
S. Zdeňka GAJDOŠOVÁ (82)
S. Mgr. Klára KALIBOVÁ (35)
S. Jaroslava KMEŤOVÁ (70)
Br. Ján KOTVAS (48)
S. Ivana MUTINSKÁ (54)
S. Marie PETRÁŠOVÁ (80)
Br. Martin PODAŘIL (38)
Br. Jiří VLČEK (66)

ZO Slaný
S. Libuše KARLÍKOVÁ (81)

DUBEN

ZO Kladno
S. Daniela FIALOVÁ (72)
Br. Jaroslav HAVLÍČEK (81)
S. Kateřina HLÁDKOVÁ (38)
S. Jitka LITEROVÁ (54)
S. Helena MALČÁNKOVÁ (75)
S. Ela PAVLOVÁ (92)
Br. Jaroslav PÍSAŘÍK (93)
S. Nad'a STEJSKALOVÁ (91)

ZO Slaný
Br. Marek KRYL (40)

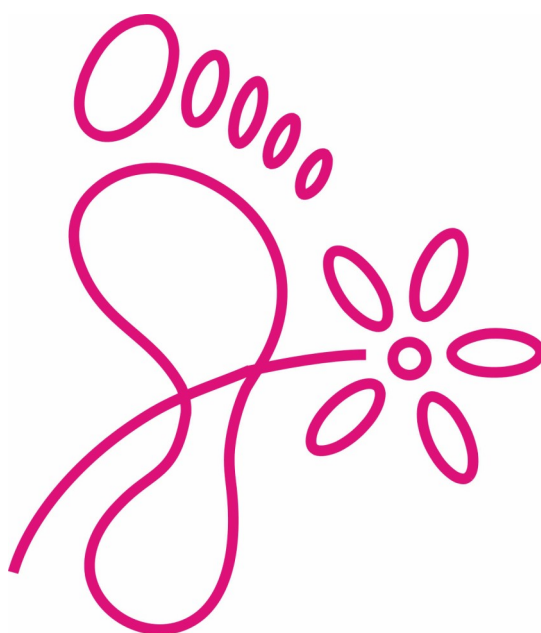
Český svaz bojovníků za svobodu z.s. je dobrovolný, nestranický a nezávislý spolek, který sdružuje účastníky národního boje za osvobození ve druhé světové válce jakož i jejich rodinné příslušníky a pozůstalé po nich počínaje 15. rokem jejich věku. Individuálními členy ČSBS se mohou stát i ostatní občané, bez rozdílu jejich politické příslušnosti a náboženského vyznání, kteří souhlasí s posláním ČSBS a jeho stanovami. Individuální členové ČSBS ve věku mezi 15-ti až 18-ti roky, mají na jednáních orgánů ČSBS hlas poradní. Jako kolektivní členové se členy ČSBS mohou také stát, demokratické organizace (občanská sdružení, spolky, atp.), působící v České republice nebo v zahraničí, jejichž činnost naplňuje ideu Svazu a to na základě Smlouvy o kolektivním členství uzavřené mezi ÚV ČSBS a vedením předemětného občanského sdružení (spolku, atp.).

Naše webové prezentace

ZPRAVODAJ
BLOG
FACEBOOK

<http://www.issuu.com/ovcsbs.kladno>
<http://ovcsbskladno.blogspot.com/>
<https://www.facebook.com/ovcsbs.kladno>

NABÍDKA PRO ČLENY ČSBS, ČSOL A RODINNÉ PŘÍSLUŠNÍKY

PEDIKÚRA

DOCHÁZKA AŽ DO DOMU

PRO ČLENY ČSBS, ČSOL A
RODINNÉ PŘÍSLUŠNÍKY

200,- Kč

pí. **BALEJOVÁ**
mobil **739 334 204**